

Κλάρα, γιατί σιωπάεις;... Σ' αγαπώ!... Είμαι δικός σου... Μίλησέ μου!... Πές μου αν ανταποκρίνεσαι στην αγάπη μου;...

Προσπάθησα να επιβληθώ στα δυνατά συναισθήματα που με συντάραξαν και του απάντησα με φωνή που έτρεμε κάπως: —'Η έξομολόγησίς σας με βρίσκει άπροετοίμαστη... 'Αφήστε με να σκεφθώ... Μή μου ζητάτε να σας απαντήσω άμέσως...

—'Ω, Κλάρα, μη με βασανίζετε... Θέλω να μάθω τώρα... Σας λατρεύω και όσο δεν ξέρω ποιά ανταπόκρισι βρίσκει το αισθημά μου σε σας, εά βασανίζωμαι, θά υποφέρω... Πέστε μου, δεν με συμπαθείτε... λίγο;

—'Ω, πολύ, εξάδελφέ μου, του απάντησα έντελώς αθόρυχα. —'Αλήθεια!... 'Αλήθεια, Κλάρα! φώναξε ο Γαστών άκτινοβολώντας από εύτυχία. Τότε, άφου με συμπαθείτε, δεν θά δυσκολευθήτε να μ' αγαπήσετε...

—'Εμεινε μερικές στιγμές σκεπτικός και έπειτα είπε με φωνή κάπως έπισημη:

—Κλάρα, θέλεις να γίνης σύζυγός μου;... Μονάχα κοντά σε σένα θά βρω άκόμα μεγαλύτερη την εύτυχία που έχασα... Πές μου, Κλάρα, θέλεις να γίνης μαρκησία του Σατινίου;

—'Ενα χαμόγελο θλιβερό απλώθηκε στην όψη μου και του απάντησα νοιώθοντας την καρδιά μου να σφιγγεται:

—Αυθό είνε αδύνατον, Γαστών. Ξεχνάς ότι είμαι σύζυγος ενός άλλου και ότι ο άλλος αυτός ζει άκόμα...

—'Ενα σύννεφο βαρύ σκέπασε το μέτωπο του Γάστωνα.

—'Αλλοίμονο, ψιθύρισε με πίκρα, τó ελχα ξεχάσαι...

Μά άμέσως τó πρόσωπό του ξαναπήρε την προηγούμενη του έκφρασι και μου είπε σοβαρά:

—Δεν έχει αυτό, Κλάρα, καμμία σημασία...

— Πώς; τόν ρώτησα εγώ.

—Μά, στην περίπτωση τή δική σας, δεν είνε και τόσο δύσκολο να πάρησ τó διαζύγιο... 'Ο σύζυγός σου σ' έγκατέλειψε και κανείς δεν ξέρει πειά που βρίσκεται... Μπορεί λοιπόν τó δικαστήριο να τόν κηρύξει άγνοημένο... Καθώς βλέπετε λοιπόν, ή δυσκολίες που παρουσιάζονται στο γάμο μας δεν είνε άνυπερβλήτες... Φτάνει να θέλετε σεις...

Μά δεν πρόφτασα να του απαντήσω. Καλπασμός άλόγων άκούστηκε και σε λίγο φάνηκαν νύφχωνται πηδς τó μέρος μας ή 'Ιουλιá κι' ο εξάδελφος τής μητέρας τής κ. ντέ Μερσιέ...

—Αιυόν, πότε θά μου άπανήσετε; με ρώτησε ο Γαστών. Θέλω γρήγορα τήν απάντησί σας, πολύ γρήγορα... Συλλογιστείτε πόσο θά υποφέρω όσο θά περιμένω...

—Τότε, εξάδελφέ μου, θά σας απαντήσω αύριο... Δεν θέλω να υποφέρετε...

'Ενωμεταξύ ή 'Ιουλιá κι' ο κ. ντέ Μερσιέ μās πλησίασαν κι' έτσι ή συζήτησί μας έχασε πειά τόν αισθηματικό τής χαρακτήρα.

Τώρα που είμαι μόνη, αγαπημένη μου Μάρθα, σκέπτομαι ποιά απάντησι πρέπει να δώσω στον Γάστωνα. Ρωτάω τήν καρδιά μου κι' αυτή μου απαντάει άδιάστατα μ' ένα εναίε... Μά φοβάμαι... φοβάμαι πολύ... Φοβάμαι τó μίσος τής μητριάς του που θά ξεσπάση εναντίον μου άκόμα πιο άγρια, μόλις μάθει ότι πρόκειται να γίνω σύζυγός του. Θά με κατηγορήσετε ως μιά φιλόδοξη, τής οποίας ο μόνος σκοπός ήταν να κατακτήση τόν Γάστωνα... Και να ήταν αυτό μόνο... Είμαι βεβαία πως θά με διαβάλη και θά με συκοφαντήση σ' όλον τόν κόσμο... 'Ο Γαστών θά με προστατεύση βέβαια, μά ταριάζει να επικαλεσθώ τή συνδρομή του εναντίον μιάς γυναίκας, ή οποία ήταν σύζυγος του πατέρα του;

Θεέ μου!... Δεν ξέρω κι' εγώ τί να κάνω...

Και όμως ή καρδιά μου χτυπάει δυνατά για τόν Γάστωνα...

Ναι, αισθάνομαι πως τόν αγαπώ κι' εγώ με τήν ίδια αγάπη που μου δείχνει κι' αυτός...

Και τó χειρότερο είνε ότι πρέπει να του απαντήσω αύριο.

'Ο Θεός άς με φωτίση. Σε φίλω, ή πάντοτε άφορισμένη φίλη σου,

ΚΑΛΡΑ (Άκολουθεί)

ΠΕΡΣ ΚΕΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕ Σ

Η ΕΠΙΘΥΜΙΑ ΤΟΥ ΓΙΟΥΣΟΥΦ

Τόν παλιό καφού, ζούσε στο 'Ισπαχάν ένας πλούσιος έμπορος χαλιών, που τόν έλεγαν Γιουσούφ 'Ιμπραήμ. Αυτός είχε πολλά χρήματα, ήταν γεμάτος ύγεια κι' όμως παραπονιόταν όλοένα για τήν τύχη του. Μά βραδειά, άφου τελείωσε τς ταχτικές του προσευχές, άνασπέναζε βαθειά και είπε:

—'Αχ, γιατί να μην πραγματοποιούνται ή επιθυμίες τής καρδιάς μου;

—Και ποιές είνε ή επιθυμίες σου; ακούστηκε ξάφνου μιά φωνή.

'Ο Γιουσούφ σήκωσε τó κεφάλι του κι' αντίκρυσε μπροστά του ένα σεβάσιμο γέροντα:

—Στ' όνομα του 'Αλλάχ και του Προφήτη, σε χαιρετώ. Ποιάς είσαι σύ; τόν ρώτησε.

—Είμαι ο 'Αγγελός που εκπληρώνει τς επιθυμίες των ανθρώπων. Ποιά είνε ή δική σου επιθυμία; είπε ο γέρος.

—'Επιθυμώ ν' άποκτήσω, διη λείπει από τήν εύτυχία μου, άποκτήθην ο Γιουσούφ 'Ιμπραήμ.

—Καλά, πήγαινε ήσυχος στο σπίτι σου και πάλιν λαλήσει ο πετεινός, θά εκπληρωθή ή επιθυμία σου...

Κι' άφου έδωσε τήν υπόσχεσι αυτή, ο γέρος έγινε άφαντος.

'Ο Γιουσούφ γύρισε στο σπίτι του κι' έπεσε να κοιμηθή. Δεν μπορούσε όμως να σφαλίση μάτι, γιατί ή φροντίδες του έδιωχναν τήν ήσυχία.

'Αργά, περασμένα μεσάνυχτα πειά, έννοιωσε τά βλέφαρά του να κλείνουν και θά κοιμόταν, δίχως άλλο, αν δεν τόν έπαινε ένας δυνατός πανόδοτος.

'Ο πανόδοτοςς μεγάλωσε από στιγμή σε στιγμή κι' ο Γιουσούφ σπριφογούριζε άήσυχος μέσα στο κρεβάτι του. Κάθε λεπτό που περνούσε, τού φαινόταν διόκληρος αιώνας. Και τó μάγουλό του δλο πριζόταν. Πήδησε τότε κάτω απ' τó κρεβάτι του κι' άρχισε να τρέχη σαν τριπλόδ: μέσ' στην κάμαρά του. Είχε ξεχάσει πειά τήν επιθυμία του και δεν συλλογιζόταν παρά μόνο τόνό πόνου του.

Καθώς γυρνούσε δω κι' εκεί, σκουζόντας, τού φάνηκε πως άκουσε ένα θόρυβο στη διπλανή κάμαρα. Τραμάξε τότε, ξεχύσε τόν πανόδοτο κι' έτρεξε να δη τί συμβαίνα. Μόλις μπήκε μέσα αντίκρυσε άνοχη τήν κάσσα όπου φάλαγε τά χρήματά του κι' άρχισε να φωνάζη άπελπισμένα:

—Κλέφτες! Με άφάνισαν!

'Ωχ, δυστυχία μου!...

Πραγματικά, είχε μπει ένας κλέφτης και τού είχε πάρει κρυφά όλο τó τθσαυρό.

'Εξαφνα ο Γιουσούφ θυμήθηκε τó γέρο και τήν υπόσχεσί του και άρχισε να θρηνη:

—'Ω δαίμονα τής κολάσεως! Τί συμφορές είνε αυτές που με βρήκαν έξ αιτίας σου! Μουστειλες τόν πανόδοτο από τή μιά κι' από τήν άλλη άφησες να με κλέψουν. 'Α, πόσο εύτυχημένος ήμουν χθές!

—'Ο πόθος σου εκπληρώθηκε, παιδί μου! ακούστηκε ξάφνου ή φωνή του γέρου, που πήγε και στάθηκε πάλι μπροστά του.

—Αυτό λοιπόν ήταν που έλεπε από τήν εύτυχία μου; ρώτησε γεμάτος όργη ο Γιουσούφ.

—Ναι, παιδί μου, απάντησε ήσυχά ο γέρος. 'Ήσουν γερός και καμμιά άρρώστεια δεν έβασάνιζε τó σωμα σου. 'Ήσουν πλούσιος και καμμιά φροντίδα δεν σε άπασχολούσε. Μονάχα ένα σου έλειπε: 'Η άναγνώρισι τής εύτυχίας σου. Τώρα τó άπόκτησες κι' αυτό...

Κι' ενώ ο Γιουσούφ έμενε σκεπτικός, ο γέρος επρόθεσε:

—Γιά να μην παραιοπέσαι τώρα, θά σου χαϊδέψω τó μάγουλο και θά σου περάση άμέσως ο πόνος...

—Και τά χρήματά μου, ή περιουσία μου, ο θησαυρός μου; έσκούζε ο έμπορος.

—Θά τά βρής κι' αυτά έξω στην αλλη. Πές μου μονάχα τώρα. Ποιάς εν' ο εύτυχότερος άνθρωπος του 'Ισπαχάν;

—'Εγώ!... φώναξε χαρούμενος ο Γιουσούφ 'Ιμπραήμ.

'Ο γέρος χαμογέλασε κι' έγινε άμέσως άφαντος, τή στιγμή που λαλούσε ο πρώτος πετεινός...

Ο Ο Ο ΤΟ ΜΑΡΤΥΡΙΟΝ ΤΟΥ ΘΕΑΝΘΡΩΠΟΥ Ο Ο Ο

'Ο 'Ακάνθινος Στέφανος. (Του Μιχαήλ 'Αγγελου Καραδάξιο)

